

Arrest

nr. 69 904 van 14 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat N. DE MEYER, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 juni 2011.

1.3. Op 5 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijns moslim afkomstig uit Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook. Sedert uw jeugd bent u lid van "Fatah" en was betrokken bij de werking van het lokale partijbureau. Bij de machtsgreep van " Hamas" op 14 juni 2007 werd dit partijbureau vernield. De volgende dag werd uw woning met de grond gelijk gemaakt. Op 16 juni 2007 werd u door aanhangers van " Hamas" opgepakt en werd naar het bureau van de preventieve veiligheidsdienst overgebracht. U werd er gedurende zeven dagen vastgehouden. Tijdens de hardhandige ondervragingen die u er doorstond werd uw rechterhand gebroken. Gedurende de hierop volgende maanden en jaren werd u nog tientallen keren door aanhangers van " Hamas" opgepakt. Meermaals werd u hierbij mishandeld. Daarnaast werd u vanaf 2009 verplicht om zich dagelijks aan te melden op het bureau van de preventieve veiligheidsdienst. Vanwege deze aanhoudende moeilijkheden vluchtte u op 16 januari 2011 naar Egypte. Verborgen in een boot reisde u verder naar België en vroeg hier op 31 januari 2011 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat uw vertrouwdsheid met de actuele levensomstandigheden in Khan Yunis dusdanig beperkt is dat geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u er tot januari 2011 verbleef.

Zo verklaarde u dat in uw regio van afkomst geldbiljetten van 5, 10, 50 en 100 shekel in omloop zijn. Daarnaast worden er munten van ½, 1 en 2 shekel gebruikt, geldstukken van hogere waarde worden er niet gebruikt (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat geldbiljetten van 5 en 10 shekel niet meer in omloop zijn, maar dat er wel biljetten van 200 shekel in omloop zijn, een waarde die u dan weer niet vernoemde. Bovendien zijn er muntstukken van 5 en 10 shekel in circulatie. In dit kader dient aangestipt dat u verklaarde zich geen grotere muntstukken dan deze van 2 shekel te kunnen herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gewezen op het feit dat de biljetten van 5 en 10 shekel jaren geleden werden ingetrokken, verklaarde u dan maar dat u meent dat deze biljetten in 2006 of 2007 werden ingetrokken maar dat u sedert 2007 ondergedoken leefde en geen geld meer gebruikte (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Zulks biedt echter geen afdoende verklaring voor deze lacunes in uw kennis. Immers, aan uw verklaring sinds 2007 te zijn ondergedoken kan er maar weinig geloof worden gehecht daar u bij aanvang van het gehoor op het CGVS spontaan stelde tot 2009 als schilder in de straat al Mahata in Khan Younes te hebben gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Toen u dan ook gewezen werd op het feit dat u eerder stelde tot 2009 te hebben gewerkt, implicerend dat u toch wel geld in handen moet hebben gekregen, stelt u dat u niet voortdurend werkte en ook niet 1 altijd op dezelfde plaats, wat geen uitleg biedt voor uw toch wel beperkte kennis met betrekking tot het in omloop zijnde geld (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

Verder verklaarde u dat de joodse kolonies in de Gazastrook omstreeks 1998, 1999 verlaten werden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat joodse kolonisten pas in 2005 Gaza definitief verlieten. Gelet op de ruchtbaarheid die aan deze terugtrekking gegeven werd dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u deze gebeurtenis niet preciezer weet te dateren.

Voorts verklaarde u dat de tweede Intifadah omstreeks midden de jaren negentig begon (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de tweede Intifadah in 2000 begon. Gelet op de impact van de tweede Intifadah op de levensomstandigheden in de Gazastrook dient te worden opgemerkt dat het toch wel zeer opmerkelijk is dat u niet preciezer weet aan te geven wanneer deze opstand begon. Nog merkwaardiger is uw bewering dat het Israëlische leger na aanvang van de tweede Intifadah geen militaire operaties ondernam in Khan Yunes (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat het Israëlische leger na aanvang van de tweede Intifadah wel degelijk militair optrad in Khan Yunes. De vaststelling dat zulks u zou zijn ontgaan kan totaal niet overtuigen.

Daarnaast beweerde u dat de Gaza-oorlog van 2008-2009 ongeveer twee maanden duurde (zie gehoorverslag CGVS, p.11), terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de militaire operatie "Cast Lead" slechts drie weken duurde. Bovendien beweerde u dat Khan Yunes tijdens deze militaire operatie van bombardementen gespaard bleef en gaf aan dat het Israëlische leger de stad niet binnenviel tijdens deze oorlog (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Zulks strookt niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat Khan Yunis wel degelijk gebombardeerd werd tijdens deze oorlog en dat het Israëlische leger wel degelijk een grondoffensief ondernam in de stad. Uw verklaring toen u hiermee werd geconfronteerd, meerbepaald dat u wel degelijk bommen hoorde vallen maar niet wist waar deze insloegen (zie gehoorverslag CGVS,

p.11), vormt geen afdoende verklaring voor deze lacunes in uw kennis van de actuele levensomstandigheden in Khan Yunis.

Deze vaststellingen tonen aan dat uw vertrouwdheid met de actuele geschiedenis van de Gazastrook en Khan Yunis in het bijzonder dusdanig beperkt is dat geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u er tot januari 2011 verbleef. Vermits de door u ingeroepen asielmotieven kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven evenzeer. Het feit dat u vertrouwd bent met de situering van Khan Yunis (zie gehoorverslag CGVS, p.3) en bepaalde stadswijken, straten en buurdorpen weet op te noemen (zie gehoorverslag CGVS, p.3) wijzigt deze vaststelling niet. Dergelijke kennis kan immers verworven zijn bij een eerder verblijf of een bezoek aan deze stad.

Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat u bij de vluchtelingenorganisatie UNRWA (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East) niet bekend bent en dit ondanks uw bewering dat u er als vluchteling geregistreerd bent (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Zulks roept verdere twijfel op over uw voorgehouden identiteit en afkomst.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald om uw voorgehouden afkomst en verblijf in Khan Yunis tot januari 2011 en bijgevolg ook de door u aangehaalde problemen aannemelijk te maken. Om deze reden wordt u zowel de Vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit nagegaan kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij voldoet aan alle voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1A van de Conventie en er in het dossier geen objectieve elementen aanwezig zijn die twijfel aan de correctheid van zijn verhaal zouden rechtvaardigen. Verzoeker betoogt, onder "kopje" 2 "aangaande de gegrondheid van het beroep, dat uiteraard heel veel afhangt van de manier van vraagstelling tijdens de onderscheiden interviews, waarbij hij opmerkt dat de interviewer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een zeer cynische en ironische manier te werk ging, zeer vooringenomen was en reeds van in het begin aangaf weinig van verzoekers verhaal te geloven, hetgeen hij zeer duidelijk liet doorschemeren in zijn vraagstelling. Verzoeker vervolgt dat er tijdens het interview op het Commissariaat-generaal bovendien een tolk Frans-Arabisch aanwezig was, ondanks het feit dat het een Nederlandstalige procedure betrof. De facto verliep het hele interview in het Frans, hetgeen ongetwijfeld tot gevolg heeft gehad dat bepaalde nuances verloren gingen, aldus verzoeker. Vervolgens onderneemt hij een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij volhardt in zijn vluchtverhaal en stelt, onder verwijzing naar J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991 en UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, dat hij heeft voldaan op de op hem rustende bewijslast, die redelijk en rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden dient te worden beoordeeld. Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn verhaal in zijn geheel geloofwaardig is en stelt dan ook, opnieuw verwijzend naar hoger aangehaalde proceduregids van UNHCR en een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en daaruit geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, terwijl het belang van de staat bij de maatregel nihil is en integendeel de schade die aan verzoeker zou worden berokkend enorm is. Verzoeker vervolgt dat de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van de Raad van State, artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid effectief heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker meent dat zijn volledige feitenrelaas wel degelijk aannemelijk maakt dat hij werd gezocht en zijn leven in gevaar was, waardoor hij diende onder te duiken en herhaalt nogmaals dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Verzoeker besluit dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze zijn rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 EVRM, stelt verzoeker dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar de Gazastrook. Hij verduidelijkt dat hij genoodzaakt was om een ondergedoken leven te leiden in een holte onder de grond, waarbij hij via een lange draad voedsel kreeg. Hij kan in de Gazastrook dan ook geen menswaardig leven opbouwen en zal constant op de vlucht moeten, aldus nog verzoeker.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het duidelijk is dat hij in casu bij terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien riskeert hij zonder twijfel, bij terugkeer naar zijn thuisland, opsluitingen, arrestaties, folteringen en/of onmenselijke dan wel vernederende behandelingen te ondergaan. Verzoeker meent dat niet kan worden ontkend dat er zich in de Gazastrook nog steeds incidenten voordoen en de situatie aldaar complex blijft. Hij verwijst te dezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat het onmogelijk/niet toegestaan is om een vreemdeling terug te zenden naar een land waar hij het risico loopt te worden gefolterd of te worden terechtgesteld. Volgens verzoeker lijdt het geen twijfel dat Tsjetsjenië (lees: Gaza) een dergelijk land uitmaakt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift beperkt tot een loutere bewering waar hij stelt dat de interviewer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een zeer cynische en ironische manier te werk ging en zeer vooringenomen was. Verzoeker laat na concreet te duiden op welke manier of waar deze vermeende vooringenomenheid van de interviewer dan wel tot uiting zou zijn gekomen en hoe dit een concrete weerslag zou hebben gehad op de bestreden beslissing. De Raad ontwaart in het gehoorverslag overigens nergens een cynische of ironische vraagstelling door de interviewer zodat verzoekers gratuite bewering niet kan worden bijgetreden, temeer hieromtrent tijdens en/of na het gehoor evenmin enige opmerking werd gemaakt terwijl verzoeker en zijn raadsman daartoe nochtans de mogelijkheid werd geboden.

2.6. Waar verzoeker laakt dat er tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tolk Frans-Arabisch aanwezig was, ondanks het feit dat het een Nederlandstalige procedure betrof, wijst de Raad erop dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die wordt gebruikt om de verklaringen van een kandidaat-vluchteling te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Frans, en zelfs de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker er aan het begin van het gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen dat hij eventuele problemen betreffende de tolk diende te melden (administratief dossier, stuk 4, p. 1) en dat zowel aan verzoeker als aan diens raadsman aan het einde van het gehoor de mogelijkheid werd geboden om bijkomende opmerkingen te maken (p. 12). De Raad dient evenwel vast te stellen dat op geen enkel ogenblik bezwaar werd gemaakt tegen de gehanteerde manier van tolken. Zo verzoeker suggereert dat bepaalde nuances verloren zouden zijn gegaan doordat het hele interview de facto in de Frans verliep, laat hij opnieuw na deze bewering te concretiseren. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. De in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in verzoekers kennis omtrent zijn beweerd regio van herkomst, welke in voorliggend verzoekschrift overigens op zich niet worden betwist, zijn bovendien apert en kunnen bezwaarlijk worden verklaard door het gegeven als zouden bepaalde nuances van verzoekers verklaringen in de vertaling verloren zijn gegaan.

2.7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat zijn vertrouwdsheid met de actuele levensomstandigheden in Khan Yunis en met de actuele geschiedenis van de Gazastrook en Khan Yunis in het bijzonder dusdanig beperkt is dat geen geloof kan worden

gehecht aan zijn bewering er tot januari 2011 te hebben verbleven en deze vaststelling evenzeer de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen asielmotieven ondermijnt vermits deze kaderen in de problematische veiligheidssituatie in de regio. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) hij een beperkte kennis met betrekking tot het in omloop zijnde geld tentoonspreidt en zijn bewering dat hij sedert 2007 ondergedoken leefde en geen geld meer gebruikte geen afdoende verklaring biedt voor deze lacunes in zijn kennis, temeer aan deze bewering slechts weinig geloof kan worden gehecht daar hij bij aanvang van het gehoor op het CGVS spontaan stelde tot 2009 als schilder in de straat al Mahata in Khan Yunis te hebben gewerkt, (ii) hij, zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk verklaarde dat de Joodse kolonies in de Gazastrook omstreeks 1998, 1999 verlaten werden, dat de tweede Intifadah omstreeks midden jaren negentig begon, dat het Israëlsche leger na aanvang van de tweede Intifadah geen militaire operaties ondernam in Khan Yunis, dat de Gaza-oorlog van 2008-2009 ongeveer twee maanden duurde en dat Khan Yunis tijdens deze militaire operatie van bombardementen gespaard bleef en het Israëlsche leger de stad niet binnenviel tijdens deze oorlog, (iii) het feit dat hij vertrouwd is met de situering van Khan Yunis en bepaalde stadswijken, straten en buurdorpen weet op te noemen, bovenstaand besluit niet wijzigt aangezien dergelijke kennis kan verworven zijn bij een eerder verblijf of een bezoek aan deze stad, (iv) hij niet bekend is bij de vluchtelingenorganisatie UNRWA, ondanks zijn bewering dat hij er als vluchteling geregistreerd is, vaststelling welke verdere twijfel oproept over zijn voorgehouden identiteit en afkomst en (v) hij niet in het bezit is van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor zijn reisweg noch zijn identiteit kan worden nagegaan.

2.7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 augustus 2011 (CG nr. 1111331), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7.3. In de mate verzoeker nog aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen zijn belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikels van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

In zoverre verzoeker de rechtspraak van de Raad van State alsook artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM betreft in zijn betoog, kan de Raad slechts vaststellen dat hij niet de minste toelichting geeft op welke wijze de bestreden beslissing zou ingaan tegen deze rechtspraak of in welke opzicht de

bestreden beslissing met schending van de aangehaalde artikelen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

2.8. Waar verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beperkte kennis met betrekking tot het in omloop zijnde geld wordt verweten, tracht hij deze vaststelling vooreerst te verklaren door erop te wijzen dat hij vanaf juni 2007 ondergedoken leefde, hij zelf amper nog met geld in contact kwam en zijn loon vanaf toen door zijn neef werd opgehaald. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, strookt verzoekers bewering als zou hij 'ondergedoken' hebben geleefd niet met zijn overige verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd. Daargelaten het feit dat de Raad het allerm minst doeltreffend acht om onder te duiken bij familieleden, nota bene dan nog in dezelfde straat als verzoekers woning (administratief dossier, stuk 4, p. 2), zo hij daadwerkelijk zou worden gezocht door Hamas – ondoeltreffendheid welke overigens wordt bevestigd door verzoekers bewering dat hij tussen 16 juni 2007 en september 2010, periode tijdens dewelke hij 'ondergedoken' zou hebben geleefd, herhaaldelijk werd opgepakt door Hamas en hij zich vanaf 2009 tot december 2010 ook dagelijks diende aan te melden op het bureau van de preventieve veiligheidsdienst (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9) – blijkt uit de lezing van het administratief dossier vooreerst dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag slechts stelde dat hij sinds 14 juni 2007 tot aan zijn vertrek bij verschillende familieleden in Gaza heeft 'verbleven' (administratief dossier, stuk 13, verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde hij weliswaar dat hij sinds 14 juni 2007 'ondergedoken' leefde op verschillende adressen bij kozijns, stelling welke naar het oordeel van de Raad evenwel niet te rijmen valt met zijn uitdrukkelijke verklaring voor het Commissariaat-generaal dat hij tot 2009 werkte als schilder van wagens in de straat Al Mahata in Khan Yunes (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal gevraagd welk beroep hij heeft uitgeoefend, verklaarde verzoeker in dit verband overigens "*Spuiten van auto's bij verschillende werkgevers in de periode van 1970 tot vertrek.*" (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 10). Dat verzoeker nog werkte tijdens de periode dat hij 'ondergedoken' zou hebben geleefd wordt trouwens impliciet bevestigd in voorliggend verzoekschrift, waar wordt gesteld dat verzoekers loon werd opgehaald door zijn neef. Daargelaten het feit dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers loon diende te worden opgehaald door zijn neef aangezien verzoeker zich wél buitenshuis begaf om te gaan werken, impliceert het gegeven dat verzoeker hoe dan ook een loon ontving en dat hij wel degelijk met geld in aanraking kwam. Dit klemmt des te meer daar hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij van de Palestijnse autoriteiten bovendien een som van 1000 shekel per maand uitbetaald kreeg als compensatie omdat zijn woning vernield werd op 15 juni 2007 (administratief dossier, stuk 4, p. 4-5). Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen, kan geen geloof worden gehecht aan de uitleg in voorliggend verzoekschrift dat verzoeker vanaf juni 2007 ondergedoken leefde en hij zelf amper nog met geld in contact kwam, en kan dit verweer dienvolgens niet worden aanvaard als afdoende uitleg voor de in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in zijn kennis met betrekking tot het in omloop zijnde geld. Ook de uitleg dat geld uit de handel nemen een geleidelijk proces betreft, dat het in omloop zijnde geld niet opeens van de ene dag op de andere verdwijnt en dit geleidelijk aan gaat, kan, gelet op wat voorafgaat, geenszins overtuigen. Verzoekers verweer biedt daarenboven niet de minste verklaring voor het gegeven dat hij niet kan toelichten welke kleur het (oude) biljet van tien shekel – dat hij blijkens zijn verklaringen regelmatig gebruikte – en het biljet van twintig shekel hebben (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier inderdaad niet ontegensprekelijk blijkt op welk ogenblik de biljetten van 5 en 10 shekel precies uit omloop werden genomen doet geen afbreuk aan het geheel van bovenstaande overwegingen en de vaststelling dat verzoeker geen melding maakt van het biljet van 200 Shekel en er wel muntstukken zijn van 5 en 10 terwijl verzoeker zich geen grotere muntstukken dan deze van 2 Shekel kan herinneren.

2.9. Dat verzoeker sinds juni 2007 ondergedoken zou hebben geleefd, – bewering waaraan gelet op het voorgaande niet het minste geloof wordt gehecht – wordt tevens aangehaald als verschoning voor het gegeven dat hij verkeerdelijk beweerde dat Khan Yunis tijdens de oorlog van 2008-2009 van bombardementen gespaard bleef. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker ondergedoken leefde waardoor hij wel hoorde dat er bommen vielen, doch niet exact kon verklaren waar deze bommen insloegen, – uitleg welke in wezen neerkomt op het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen hieromtrent – kan bezwaarlijk ernstig worden genomen, temeer verzoeker tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat enkel Gaza stad tijdens deze operatie gebombardeerd is geworden (administratief dossier, stuk 4, p. 11).

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige uitsluitend verwijst naar zijn feitenrelaas, wat geen dienstig verweer is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, en niet de minste poging onderneemt om de overige motieven van de bestreden beslissing, met name waar wordt gesteld dat hij, zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk verklaarde dat de Joodse kolonies in de Gazastrook omstreeks 1998, 1999 verlaten werden, dat de tweede Intifadah omstreeks midden jaren negentig begon, dat het Israëlische leger na aanvang van de tweede Intifadah geen militaire operaties ondernam in Khan Yunis, dat de Gaza-oorlog van 2008-2009 ongeveer twee maanden duurde en het Israëlische leger Khan Yunis niet binnenviel tijdens deze oorlog, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Verzoeker voert evenmin enig verweer aan tegen, noch geeft hij enige verklaring voor de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij niet bekend is bij de vluchtelingenorganisatie UNRWA, ondanks zijn bewering dat hij er als vluchteling geregistreerd is en dat hij niet in het bezit is van enig reis- en/of identiteitsdocument. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Het geheel van hoger aangehaalde motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven derhalve onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.11. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat en na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden concludeert dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij tot januari 2011 in Khan Yunis, gelegen in de Gazastrook, heeft verbleven. In zoverre verzoeker er op wijst dat hij op talrijke vragen gedetailleerd en uitgebreid kon antwoorden, dat hij met name straatnamen kon benoemen, verschillende namen van wijken wist alsook van personen in Khan Yunis, gaat hij voorbij aan de terechte opmerking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dergelijke kennis kan verworven zijn bij een eerder verblijf of een bezoek aan deze stad en dus niets afdoet aan het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing en de conclusie die hieruit door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt getrokken. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven die zich aldaar zouden hebben afgespeeld en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.13.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst / land van gewoonlijk verblijf, wat hij in casu niet aantoont. Immers, niet alleen toont verzoeker zijn identiteit niet aan terwijl het bewijs van identiteit nochtans een essentieel element is in de asielprocedure, daarenboven maakt hij omwille van de redenen aangehaald in de bestreden beslissing niet aannemelijk afkomstig te zijn uit de Gazastrook zodat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Dienvolgens toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.13.2. Voorts benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet aantoont, maakt hij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk en kan de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS